

UNPREGNANT

O CĂLĂTORIE CU SURPRIZE

Jenni Hendriks & Ted Caplan

Traducere din limba engleză de

OANA DUȘMĂNESCU

NEMIRA

Coperta: studiohelen.co.uk
Prelucrarea copertă: Vasile ADNAN, Alexandru CSUKOR
Redactor: Roxana POPESCU
Lector: Angela DUMITRICĂ
Tehnoredactori: Magda BITAY, Alexandru CSUKOR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HENDRIKS, JENNI

Unpregnant: o călătorie cu surprize / Jenni Hendriks,
Ted Caplan; trad. din lb. engleză: Oana Dușmănescu. -
București: Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0931-0

I. Caplan, Ted

II. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.111

Jenni Hendriks & Ted Caplan

UNPREGNANT

Copyright © 2019 by Jennifer Hendriks and Ted Caplan

Emoji art supplied by EmojiOne

All rights reserved.

© Nemira, 2020

Tiparul executat de ARTPRINT SRL

Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0931-0

KILOMETRUL 0

M-am așezat pe colacul înghețat bocnă al toaletei din cea de-a treia cabină din baia fetelor, am strâns din coapse și m-am forțat să nu fac pipi.

– Ronnie, ai terminat odată? Trebuie să-i dăm zor, dacă vrem să ajungem la prima repriză, a zis Emily.

Nu, nu eram deloc pe terminate. Și o pedeapsă pentru întârziere era ultima mea grijă.

– Ăă... du-te înainte! Am... niște probleme de-ale fetelor! Doar că nu din acelea lunare.

M-am rugat ca Emily să plece repede. Cel de-al doilea pahar de suc de portocale și guava de azi-dimineață fusese, cu siguranță, o greșeală. Să-l ia naiba cu tot cu pulpa lui deliciosă! Într-un final, ea a deschis ușa. Toaleta a răsunit în urma pașilor ei în timp ce toată lumea se grăbea să intre în clase, apoi... liniște. Am rămas încremenită, încercând să-mi dau seama dacă se auzeau pașii vreunui elev sau, mai rău, ai vreunui profesor. Dar nu se auzea decât un robinet care picura din când în când. Toți erau în sala de clasă. Am oftat ușurată. Și aproape c-am făcut pipi.

Era momentul să aflu dacă coșmarul meu se terminase sau tocmai începea. Am desfăcut încet fermoarul buzunărului din față al rucsacului și am tresărit când am auzit cum

zgomotul răsună, lovindu-se de pereții acoperiți cu faianță. Chiar dacă eram singură, nu puteam să scap de senzația că exista cineva care știa ce urma să fac. Am scotocit în rucsac, am dat de pixurile goale și de creioanele rupte de pe fundul acestuia și am găsit ce ascusesem acolo. M-am așezat la loc și am studiat obiectul din mâna mea. Părea mai greu decât mi-l aminteam.

Citiseam instrucțiunile aseară, apoi când mă treziseam. Și din nou după micul dejun. Eram o elevă bună. Dar acum, când venise momentul, am simțit un nod de panică în gât. Dacă ratam bețișorul? Dacă greșeam? N-aveam decât unul singur și nu-mi puteam permite să-l stric. Am inspirat profund. Aveam note mari, eram membră a Societății Naționale de Integritate și, din toamnă, urma să merg la Universitatea Brown. Eram perfect capabilă să fac pipi pe un băț.

Am sfâșiat folia groasă și am scos testul de sarcină. Micul cadran din plastic se holba la mine, plat, așteptând să-mi spună soarta. Am încercat să nu mă gândesc la ce aveam de făcut, am vârât chestia aia între picioare și am făcut pipi.

O clipă, m-am pierdut în extazul golirii rapide a vezicii, apoi m-a cuprins panica. Uitasem un pas. Instrucțiunile spuneau să fac puțin pipi la început, apoi să pun testul dedesubt. Dacă nu făceam așa, oare însemna că rezultatul nu era corect? M-am uitat în jos să văd dacă testul funcționa. Fitulul fibros era ud learcă, iar micul cadran din plastic devenise puțin gri. Așa trebuia să se întâmple? Sau poate l-am stricat? Ar trebui să nu mai fac pipi?

Apoi, în cadran, o linie subțire și roz a început să se materializeze. Stomacul mi s-a întors pe dos, până când mi-am adus aminte că pe foaia de instrucțiuni scria că aceea era o linie de control. Erau necesare două linii ca testul să indice

o sarcină. Speram că linia aceea însemna că testul funcționa cum trebuie. Mai ales că terminasem de făcut pipi. Atentă să țin testul cât mai drept cu puțință – conform instrucțiunilor –, l-am scos dintre picioare. Trei minute. În trei minute urma să cunosc rezultatul. Aveau să fie cele mai lungi trei minute din viața mea.

M-am uitat oriunde, numai la micul cadran nu. Nu eram genul de fată care își reface obsesiv machiajul sau fumează substanțe ilegale, așa că toaleta fetelor nu era chiar locul unde să-mi fi petrecut prea mult timp în ultimii patru ani. Cele 45 de secunde în care m-am uitat prin cabină mi-au confirmat că nu ratasem prea multe. Singurul lucru care mi-a atras atenția era o caricatură oarecum amuzantă a directorului nostru și câteva avertismente disperate referitoare la bolile venerice ale băieților din echipa de fotbal – nimic surprinzător aici. Am îndrăznit să arunc o privire spre test. Tot o linie.

Speranța mi-a explodat în piept. Poate că doar îmi întârziase ciclul. Poate că mă panicam fără motiv, ca atunci când am crezut că am făcut varză cel de-al doilea eseu de la testul de engleză. Chiar dacă nu elucidasem pe de-a-ntregul asemănările tematice dintre *Marile speranțe* ale lui Dickens și *Bâlciul deșertăciunilor*, opera lui Thackeray, tot așa fi luat un 10.

Fusesem foarte stresată cu facultatea, balul de absolvire și examenele finale. Ca să nu mai pomenesc că voiam să fiu șefă de promoție. Probabil doar îmi întârzia ciclul. Am clipit. Oare aceea era urma celei de-a doua linii? M-am sprijinit de ușa cabinei și am încercat să-l înclin mai mult spre lumina ce venea dinspre fereastră. Dacă așa fi putut...

Ușa toaletei s-a deschis, scârțâind.

Am sărit cât colo. Am văzut, parcă în reluare, cum testul îmi cade din mâini, alunecându-mi peste vârful degetelor.

M-am întins și am încercat cu disperare să-l înșfac, dar degeaba! Rotindu-se, a căzut pe jos, a aterizat pe gresie cu un pocnet pe care nu aveai cum să nu-l auzi, s-a strecurat pe sub ușa cabinei și s-a oprit brusc chiar în mijlocul podelei din baia fetelor.

OK, nu e momentul să intru în panică. Trebuie să-mi păstrez calmul. Poate că n-o să-l vadă. Poate că era cineva orb și surd. Poate că o să vină un cutremur devastator, școala o să se prăbușească și o să murim cu toții. Trebuie să existe o falie seismică undeva în Missouri.

Trop. Trop. Trop. Pe sub ușa cabinei, zăresc o pereche de bocanci negri și uzați, care se-ndreaptă spre locul în care a aterizat testul, perfect scos în evidență de o rază de soare. O mână cu unghii vopsite cu oja verde, sărită și mâncată se-ntinde-n jos.

– Uau!

Cine era? Cine-mi ținea viitorul plin de pipi în mâinile sale? Am tras cu ochiul prin crăpătura din ușa cabinei. Tricou negru și larg, jeanși strâmți și sfâșiați, cu o mărime mai mică, păr turcoaz spălăcit și negru la rădăcină, care părea că nu se întâlnește cu peria de zile bune.

Nu. Zeii liceului nu pot fi atât de cruzi! Bailey Butler. Mica gaură neagră de furie și de întunecime de la liceul Jefferson. Dacă o saluți pe culoar, ea îți arată degetul mijlociu. Ca să nu mai pomenesc ce-ar fi făcut, dacă ai fi încercat să te așezi lângă ea la masa de prânz. Avea o masă numai a ei la cantină, pentru că practic lătra la oameni când încercau să ia loc acolo. Umbla vorba că, atunci când atacantul echipei de fotbal a spus ceva care a scos-o din minți, ea a cumpărat un briceag pe care a gravat numele lui. Era ursuză. Era cinică.

Era un adevărat disconfort să te afli în preajma ei. De asemenea, era fosta mea cea mai bună prietenă.

Bailey a dus testul la nas și l-a amușinat.

- Încă-i proaspăt.

A cercetat baia din priviri și ochii i s-au oprit când mi-a văzut încălțările albe Adidas Superstar.

- Ah, asta o să fie distractiv!

Oare-mi mai cunoștea vocea? Trecuseră aproape patru ani de când vorbiserăm ultima oară. Ca să fiu sigură, mi-am îngroșat glasul, dându-i o nuanță gravă.

- Ăă... dac-ai putea să-l strecuri înapoi pe sub ușă, ar fi nemaipomenit.

Am întins mâna pe sub ușă, sperând c-o să aibă un strop de milă. Bailey a pufnit în râs.

- Frumoasă încercare! Dar sunt destul de sigură că Batman nu poate rămâne însărcinat.

Prin deschizătura ușii, am văzut-o plimbându-se înapoi și-ncolo, cu mâinile la spate și cu un zâmbet vag pe față. Minunat! Cunoșteam acel zâmbet. Probabil la fel zâmbeau preoții catolici când au pus în practică Inchiziția spaniolă.

- Chloe McCourt? a riscat Bailey o întrebare.

Am rămas așezată pe vasul toaletei, într-o liniște de neclintit. N-aveam de gând să mă las prinsă în acest joc. Trebuia doar să aștept să plece. Bailey a mijit ochii.

- Nu. Ea și Calvin s-au despărțit. Nu cred că a aterizat deja în brațele altui tip după ce a dat foc la echipamentul lui Calvin în curtea liceului. Indiferent cât de mari îi sunt țâțele. Hmmm. E o chestie complicată aici. Ella Tran? E destul de proastă ca să confunde bomboanele mentolate cu anticoncepționalele.

- Dă-mi-l înapoi!

Am încercat să-mi fac vocea să sune mai puternic, dar cred că asta nu-mi ascundea disperarea. Bailey s-a încruntat, examinându-mi încălțărilor.

– Păi, atunci e abonata eternă a clubului Penisul Lunii, Olivia Blume...

– Nu! am izbucnit, ofensată.

– Oooo, îți permiți să-i judeci pe alții. Un indiciu. Cine se crede mai bună decât oricine altcineva?

Bailey se bătea gânditoare cu degetul în bărbie.

– Faith Bidwell?

Bailey n-avea de gând să renunțe. Trebuia să pun capăt acestui joc înainte să mai intre careva.

– La naiba! Să nu mai spui nimănu. Poți să mi-l dai înapoi acum?

Am întins mâna, așteptând. Mă îndoiam că a convins-o interpretarea mea de nota 9, dar Bailey a venit spre cabină. Poate că jocul ăsta o plictisea. Am simțit o rază de speranță. Dar în loc să se aplece și să-mi dea testul, a sărit și s-a prins de partea de sus a ușii cabinei.

– Ce mama dracului! am țipat.

Bailey atârna de marginea cabinei și mă privea rânjind.

– Bailey! Dă-te jos! am țipat eu haotic, străduindu-mă s-o fac să coboare.

– Visez oare? Viața nu poate fi atât de bună cu mine, se lăudă ea.

Obrajii mi s-au înroșit și mi-am smucit hainele, încercând să-mi ridic chiloții și jeanșii fără să mă expun privirii amuzate a lui Bailey.

– Hei! Nu te supăra! i-am spus, aruncându-i o privire urâtă.

Surprinzător, Bailey s-a dat jos fără să protesteze. Îmbrăcându-mă, am deschis brutal ușa cabinei. Ea mă aștepta.

- Veronica Clarke, ei drăcie! a spus ea târăgănat. Stai puțin. Vreau să-mi amintesc acest moment pentru totdeauna.

A vârât mâna în buzunar, și-a scos telefonul și l-a îndreptat spre mine.

- Să nu-ndrăznești...

Mi-a făcut o poză, apoi a zâmbit studiind-o.

- Exact așa te voi ține minte mereu.

Bailey a întors telefonul ca să-mi arate fotografia. M-am aruncat spre el, cu gura schimonosită.

- Să nu postezi asta! am strigat, fără să mă pot stăpâni.

Umilirea deplină pe rețelele sociale era ultimul lucru de care aveam nevoie acum.

Bailey a surâs adorabil la poză, apoi a vârât telefonul în buzunar.

- Nu-ți face griji. E prea specială ca s-o distribuie.

Mi-am dat ochii peste cap, dar intrasem în panică. Umilirea totală pe rețelele de socializare era ultimul lucru pentru care trebuia să-mi fac griji acum.

- Ai terminat? Ai primit ce ți-ai dorit. M-ai făcut de râs. Ți-ai bătut joc de mine. Mi-ai făcut ziua și mai nasoală decât era deja. Acum poți, te rog, să-mi dai testul înapoi?

Bailey s-a uitat la mâna mea întinsă și a ridicat dintr-o sprânceană.

- Văd că încă porți inelul purității. Păstrezi cumva aparențele? Sau e o chestie legată de imaculata concepție?

Mi-am tras mâna înapoi, cu obraji în flăcări. Lui Bailey nu-i scăpa niciun detaliu pe care-l putea folosi ca să mă tortureze.

- Uau! Ești plină de clișee.

- Nu sunt plină de clișee! m-am răstit.

- Regina balului, șefa de promoție, sarcina creștină, toate astea sunt niște afurisite de clișee.

- În primul rând, sunt în cursa pentru titlul de șefă de promoție și Hannah Ballard are mai multe activități extra-curriculare decât mine. Chiar dacă am mai multe cursuri de elită decât ea și cred că activitatea mea caritabilă ar trebui să fie un factor...

- O, Doamne, tocilară mai ești...

- Și, în al doilea rând, am fost în *alaiul* balului, nu regina balului. Deci nu e deloc un clișeu, am încheiat cu mândrie.

- Ai dreptate. Am greșit. Scuzele mele umile! Ești *aproape* un clișeu total.

- Știi că ți-e aproape imposibil, dar ai putea să nu mai fii o nemernică măcar un minut?

Bailey m-a privit oarecum derutată.

- Nu. De ce aș face asta?

Ceva în mine s-a dezlănțuit. După o săptămână și jumătate de griji, după ce am furat un test de sarcină de la sora mea mai mare, după ce m-am abținut toată dimineața să fac pipi, acum trebuia să am de-a face cu Bailey? Expresia aceea, cum că vezi roșu în fața ochilor, nu e adevărată. De fapt, vezi alb. De parcă s-ar fi declanșat un bliț. Următorul lucru pe care mi-l aduc aminte e faptul că am plonjat după mâna în care ținea testul. Bailey s-a smucit din fața mea exact la timp, făcând câțiva pași în spate. M-am împleticit în fața ei.

- La naiba, fato! Calmează-te! Nu ți-l dau înapoi până nu-mi promiți ceva.

- N-ai să vezi asta, m-am rățoit eu, recăpătându-mi echilibrul, și m-am aruncat din nou asupra ei.

Ea s-a dat în spate către chiuvetă, râzând de încercările mele inutile de a-i smulge testul. În cele din urmă, am reușit

s-o prind de mână. Îmi foloseam toată forța ca s-o fac să scape testul, când am simțit ceva rece și tăios lângă gât.

- Am zis *să te calmezi*.

Am încremenit, apoi mi-am întors privirea cu grijă spre reflexia noastră din oglinda băii. Bailey îmi pusese la gât un aparat negru, din plastic. Mi-a luat o clipă să pricep ce era chestia aia, de vreme ce nu-l mai văzusem decât prin emisiunile TV cu polițai. Era un pistol cu electroșocuri. Avea chiar un pistol cu electroșocuri!

- O, Doamne! Cum ai intrat cu chestia asta în școală? Ai putea fi exmatriculată! Acum, cu o lună înainte de absolvire!

Bailey a pufnit în râs.

- Sigur, asta e primul tău gând când te amenință cineva cu un pistol cu electroșocuri.

I-am eliberat brațul. Ea a lăsat chestia aia în jos și s-a îndepărtat de mine.

- Ce ziceam? Ah, da, promisiunea. Îți dau testul înapoi numai dacă-mi juri o chestie foarte importantă: că posibilul tău partener de procreare nu e Kevin Decuziac.

Mi-am înăbușit un geamăt. Știa că el este iubitul meu. Toată școala știa. Era vedeta echipei de fotbal. Cânta în orchestra bisericii. Toată lumea îl plăcea, inclusiv părinții mei. Sigur, nu avea note strălucite, dar simțul lui absurd al umorului compensa detaliul acesta. Și, cel mai important lucru, îmi era în întregime devotat. Doar Bailey ar fi putut avea o problemă cu Kevin.

Mi-a văzut mutra și s-a strâmbat, prefăcându-se oripilată.

- PTIIIIIIIIUU!

- Nu știi de ce ești atât de surprinsă, am mormăit, înțepată.